

## A szerb–magyar megbékélés arculata a szerb nép köztudatában és a közvélemény politikai alakításában

*Bonis nocet qui malis parcit.  
(A jónak árt az, aki a gonoszt pártolja.)*

A nyugati (főleg amerikai) alkotó értelmiség a Szovjetunió szétesésekor igencsak kihangosította magát! Arra a „zseniális” következtetésre jutott, hogy „a kommunizmus utolsó stádiuma a nacionalizmus”. A nem gondolkodó kispolgári értelmiség a bölcsek kövét tartja a kezében, amikor ezt a látszólag nagy igazságot szajkózza váltig Jugoszlávia szétesése kapcsán is.

Közép-Európában, amelyet a nagyhatalmak jaltai egyezménye szovjet befolyási övezetbe helyezett, a nacionalizmus a kommunizmusnak nem az utolsó, hanem éppen az első stádiuma volt minden állam politikai és államberendezésében. (Amióta az emberiség kiűzetett a paradicsomból, a kommunista eszméket és célokat még senki sem tudta megfejteni, de a nacionalista, törzsi, népiértő törekvéseket a történelem folyamán sokan magukévá tették.) Így történt ez 1945-ben is, amikor létrehozták a Jugoszláv Népköztársaságot (FNRJ, majd SZFRJ). Az új állam csak ott nem fosztogatott és rabolt magának újabb területeket, ahol a nagyhatalmak tilosát jeleztek.

Tovább megyek. A potsdami és jaltai nem titkos és titkosított egyezmények engedélye szerint csak abban az esetben nem irtották az ártatlan lakosságot (tehát nemcsak a fasiszta katonai-rendőri, karhatalmi szervezettségű osztagokat), hogyha nem történt hallgatólágos („gentleman”) megegyezés. Csak ott nem történt meg a teljes kisebbségi közösségek megsemmisítése a győztes szláv nemzetállamok és a román nemzet javára, ahol nem jött létre köztük teljes egyetértés.

Minden, ami történt, Sztálin kacsintására és nyugati vigyorgásra történt.

Tito partizánjainak (és néphadseregének) enyhén szólva halvány fogalmuk sem volt arról, hogy mik is azok a kommunista eszmék. Mentették az

életüket egy törzsi testvérháborúban! A partizánok élén álló kommunista elit azonban nagyon is jól tudta, mit fog tenni és mi fog következni a háború vége felé és utána. Lesték a nagy „történelmi pillanatot”, amikor le lehet számolni – vagyis ki lehet irtani minden polgári elemet: az új társadalmat a polgári elemektől megtisztítva fogják irányítani, egyes-egyedül ők. A szerb tömegek részéről a nem szláv elemektől való megszabadulás egyszer s mindenkorra, kommunista részről a társadalom megtisztítása a polgári és minden régi örökségtől – ezek a koordinátái annak a hatalmas vérfürdőnek, amit megrendeztek.

A háború végén (amikor általános mozgósítást rendeltek el) a „néphadsereget” a délszláv népek nacionalista eszméjébe vetett hit mozgatta. Titon és a legszűkebb politikai eliten kívül senki sem tudott semmit a kommunista eszmékről. Tito ezt jól tudta. Jól felkészült a „múlt” eltörlésére és a nem szláv népek „megbüntetésére”.

Tito „testvériség-egység” eszméjének semmi köze nem volt a szocializmushoz, annál inkább a nacionalizmushoz. Senkit sem a francia forradalom eszméihez hasonló elvek és célkitűzések vezéreltek.

Nem akarok most arról szólni, hogy milyen szörnyűségek történtek a többi közép-európai országban, hanem arról, ami velünk kapcsolatos Jugoszláviában, Szerbiában, a Vajdaságban. A jugoszláv vezetők elrohantak Moszkvába és Londonba, és leplezetlenül előadták a kívánságukat, hogy a délszlávok új államát meg akarják „tisztítani a nem délszláv népességtől”.

S amit kértek, megkapták.

A fasiszmus elleni harc leple alatt megtisztították a délszlávok államát a nem délszlávoktól:

1. olyan aljas fasiszta módon, ami semmiben sem különbözött a hitleri népiirtástól;
2. kitelepítéssel, széttelepítéssel;
3. állandó ijesztgetéssel, megfélemlítéssel, zaklatással, az országból való kiűzéssel („önkéntes” kivándorlásra készítéssel), a falvakban utcáról utcára, háztól házig mentek és a megfélemlítésnek tömeges jelleget adtak; nem tréfáltak: „ha maradsz, meghalsz”;
4. erőszakos jogfosztással, rablással, fosztogatással;
5. azonnal ható asszimilációs módszerekkel.

Az 1944/45-ben történt magyarírtást Jugoszláviában, Szerbiában és a Vajdaságban ebben a történelmi keretben kell értékelni.

Ha tudományos értékű meglátásban akarjuk értékelni ezeket az eseményeket, nem lehet hinni annak a mesének, hogy „most eljött a revans ideje”, elégtételt veszünk a „szlávfaló” magyarokon. A szerbek jól tudják, hogy a magyar történelemben nincs egyetlenegy „szlávfaló” dátum, esemény, párt, politikai mozgalom, amely valaha is célul tűzte volna ki a szlávok kiirtását a Magyar Királyság területén. Az igazsághoz tartozik, hogy még a magyar fasiszták is e tekintetben különböztek a hitleri „lebensraumtól”. Irredenták voltak. A Trianonban elvesztett területeket a lehető legostobább módon akarták visszaszerezni. Lepaktáltak a hitleri fasizmussal, de nem volt szlávirtó céljuk. A németek által felbujtatott és német eredetű „friss magyar” közönséges rablóbanda volt, amely állítólag „a bolsevizmus ellen harcolt” (olyanok voltak, mint a szerb martalócok a középkorban).

Ugyanezek rabolták ki 1944/45-ben az egész Magyarországot és minden nemzeti kincsét Nyugatra hurcolták magukkal (kevés jött vissza a kincsekből).

Tito partizánjai is ezt csinálták. Senki sem tudhatja meg soha pontosan, hogy mennyi ártatlan magyar embert dobtak tömegsírba, mennyit telepítettek ki, mennyit hurcoltak el Szibériába Tito ajándékaként Sztálinnak, mennyien menekültek el fejvesztve, tébolyodott félelemben, nemzedékek felhalmozott és őrzött vagyonát hátrahagyva.

Csak azt lehet mondani, hogy genocídium–etnocídium történt, amelyhez fogható a Kárpát-medencében sem a tatárjárás, sem a török hódoltság idejében nem következett be. Szörnyű véres háborúk voltak, de nem etnikai alapon, hanem rab-

ló-fosztogató szándékkal, gazdasági érdekből.

A nem délszláv népességtől való megszabadulás tekintetében a partizán-kommunista és csetnik mozgalom ideológusai egyetértettek nemcsak 1944/45-ben, hanem ma is. A nemzetközi közvélemény előtt álszent módra mindig a másik félre akarják áthárítani a felelősséget.

(Éppen ugyanúgy, mint a 1990-es évek testvérháborújában. Relativizálják a felelősséget, „én is, mert te is” - elv alapján.) A partizán-csetnik nézeteltérésben a nem délszláv népek megsemmisítése és kirablása csak a harctéri fosztogatás, a konc, a hatalom birtoklása szempontjából volt fontos akkor és ma is.

A szerb értelmiség egész idő alatt, egészen máig, egyszerre volt burkolt nacionalista és nyíltan nacionalista (csetnik-párti). Az ma is. Erről beszél a rengeteg forrásanyag a médiumban, a szépirodalomban, a kultúra minden területén és magában az egyes tudományágakban (történelem, földrajz, néprajz).

A szerb nép agyának az állandó ködösítése, a közvélemény elmebeteg skizofrén alakítása, a „tudományos maszatolás” azt a célt szolgálja, hogy a szerb népnek joga van a nem szerbek kiirtására a szerb nép egyesülése érdekében.

Ezért történhetett meg az, hogy 2013-ban Szerbia Szkupstinájában (a Parlamentben) a magyar köztársasági elnököt - aki eljött Szerbiába azért, hogy végre a két nép kibéküljön, aki eljött Szerbiába azért, hogy megkövesse a szerb népet, aki eljött Szerbiába azért, hogy bocsánatot kérjen a szerb néptől, azért mert a II. világháborúban gazember magyarok becsületes szerb emberek életét oltották ki - felállva megtapsolják, s ugyanott továbbra is elhallgassák a saját felelősségüket.

Ezért történhetett meg az, hogy a szerb médiumok csak a magyar fasisztákról beszéljenek (az egész magyar népet értve alatta).

A médium továbbra is elhallgatja a megtervezett magyarírtást, az ahhoz szükséges nemzetközi erőviszonyok kihasználását.

2013-ban a magyarok Szerbia Szkupstinájában továbbra is megmaradtak fasisztáknak, a szerbek meg a fasiszták áldozatainak.

S múzeumi kiállítást szerveztek, amelynek anyaga továbbra is arról beszél, hogy a magyarok fasiszták. Márpedig a fasisztákat szerintem is a háborúban meg kell semmisíteni, békeidőben pedig a

fasisztát üldözni kell és bíróság elé állítani. Nincs viszont kiállítási anyag a szerb nacionalisták és kommunisták részéről elkövetett vérfürdőről. Vajdaság minden magyarlakta helységében összesen húszezer embert gyilkoltak le és harmincezret üldöztek el a szülőföldről.

A megbékélést még sok minden más kellene, hogy kísérje (ez nem egy pillanat dolga): a köztudat, a közvélemény alakítása, médiumi és kulturális törekvések, tudományos összefogás - mindvégig és állandóan - egészen az őszinteségig, mert két szomszéd népről van szó.

Be kellene pótolni 100 év mulasztásait.

A magyar köztársasági elnök nem azért jött Belgrádba, hogy 70 év után – a helyzettől kierősza-  
kolva, vagy nemzetközi nyomásra – megkövesse a szerb népet és bocsánatért esdekeljen a magyar nép számára a nevében elkövetett bűnökért. Azért jött, mert két szomszédos népről van szó, amelyeknek a jövőben végre össze kell fogniuk a gyorsabb fejlődés érdekében. Együtt kell gondolkozniuk.

Úgy látszik, még mindig nem jött el annak az ideje, sem a szerb politikusok, sem a szerb értelmiség, sem a szerb nép részéről, hogy valóban így nézzenek a saját fájdalmas múltjukra is.

1.) A szerb politikusok továbbra is képmutatók. Keveset értettek meg a magyar jóakaratból és szándékából.

2.) A szerb médiumok, napilapok botrányosan „hírszerűek” voltak: itt volt a magyar köztársasági elnök és bocsánatot kért a szerb népen elkövetett bűnökért. Nem értették meg azt, hogy azért jött, hogy végre **együtt, mind a két nép szembenézzon a történelmi felelősségével**; ezt akarta elősegíteni.

A szerb médiumok „hírszerúsége”, alkalmi rövidsége arra volt jó, hogy a megbékélés szükséges teendői továbbra is megrekedjenek a semmittevésben; közös dolgaink közös rendezését újabb évtizedekre befagyasszák.

Megdöbbenő az a közömbösség, amely a szerb nép köztudatában él, amikor a magyar-szerb viszonyokról van szó. Erre nevelték a politikák különböző rétegeinek a lerakódásai a tudatban. A szerb médiumokat műveletlen értelmiségiek és pártvezérek özszeesküvése tartja évtizedes hallgatásban a megbékélés ügyét illetően: „az újságírók” állítólag nem tudják, miről kellene itt írni. „Minden rendben van”. A szerb politikusok vagy szándékosan nem tudják, mi lett volna a magyar köztársasági elnök jövetelének

az alkalmából a helyes teendő, vagy ordít belőlük a képmutatás továbbra is.

Mielőtt meghívták volna a magyar köztársasági elnököt, rengeteg azt megelőző teendőjük akadt volna.

Például, minden szinten meg kellett volna szüntetni a hatályosságát azoknak a jogszabályoknak és titkosított utasításoknak, amelyeket 1944-től 1958-ig fogadtak el állami és pártszervek. Bizony-bizony hatályon kívül kellett volna helyezni a máig érvényes magyarelles törvényeket, jogszabályokat, pártutasításokat stb., és nyilvánosságra kellett volna hozni ezek tartalmát!

Ez nem történt meg! Miért nem történt meg?

Nehogy úgy végződjön a „dolog”, hogy soha!

– Örülünk, hogy láttuk a magyar köztársasági elnököt, mi szerbek sohasem fogunk a magyar néptől bocsánatot kérni, mert mi akkor antifasiszta cselekedetet hajtottunk végre!

Engedjék meg nekünk, magyar antifasisztáknak, hogy bátran vágjuk a szemükbe: hazudtak és százszor és ezerszer hazudtak! Ártatlanokat gyilkoltatok le, üldöztetek el, raboltatok ki, akik nem vétettek nektek semmit.

Nincs kollektív bűnösség. A közösség mint olyan sohasem bűnös. A bűn személyes és személy szerint kell büntetni.

Communio deliquere nequit!

Crimen agit in personam!

Ti, állítólag szerb „antifasiszták”, ha nem így gondolkodtok, Európa 2000 éves jogi és erkölcsi hagyományait köpitek le és tagadjátok meg. Nem vagytok antifasiszták, hanem fasiszták!

Olyan emlékművet emeltek a sintértelep helyén, amely méltatlan az áldozatokra történő emlékezés-kor. A gaztettek elkövetőire egy szó sem utal. Olyan emlékművet emeltek, amilyenből tízezzrel van a szerb temetőkből - nagyobb és szebb is. Szerbia talán mégsem annyira koldus szegény ország, hogy többre nem tellett?

Szerencsére, még nem fejeződött be a jövő.

A félmillió délvidéki/vajdasági magyarságot fájdalmas kín fojtogatja azokért az ártatlan áldozatokért, akiknek a sóhaja az édig hallatszik és megbocsátásért esdekelnek. Vérfürdő volt a Vajdaságban. Csaknem 20 000 ártatlan embert gyilkoltak le. Aki ezt cinkos módon agyonhallgatja, a jövőben is a rosszakarat alkalmas pillanatait keresi a gonosz cselekedetnek.